

Wie zaait zal oogsten

De middelloonregeling, waarbij een werknemer vanaf de start van deelname een vaste levenslange pensioenuitkering wordt beloofd, dreigt door de lage rente en buffereisen onbetaalbaar te worden. Veel werkgevers stappen daarom over naar een beschikbare-premieregeling. Dan is vooraf helder hoeveel premie jaarlijks wordt ingelegd en is er een individuele beleggingspot. Daarmee wordt later een vaste levenslange pensioenuitkering aangekocht. Het systeem is gericht op een vergelijkbaar resultaat als bij middelloon, al kan het resultaat variëren met de opbrengst van de beleggingen.

Het vreemde is nu dat voor een middelloonregeling meer premie ingelegd mag worden dan voor een beschikbare-premieregeling. Bij de ontwikkeling van de fiscale regels voor beschikbare-premieregelingen is namelijk gekeken naar wat je kon opbouwen in een middelloonregeling, en vervolgens naar hoeveel premieinleg daarvoor nodig was. Die hoeveelheid premie is daarna vastgelegd als maximum.

Het is alsof je tegen een boer zegt: 'Bewerk je land, zodat je op het eind van het jaar je graanschuur vol hebt en je klanten voldoende kunnen eten. Je belooft in beginsel een gegarandeerde opbrengst, dus je mag zelf vaststellen hoeveel graan-korrels voldoende zijn als zaaigoed.' Deze boer werkt volgens een principe vergelijkbaar met de middelloonregeling.

Tegen de andere boer zeg je: 'Jij wilt ook goed zorgen voor je klanten, maar jij legt je niet op voorhand vast op het eindresultaat. Al is het beoogde eindresultaat wel vergelijkbaar. Bereken hoeveel zaaigoed er nodig is om hetzelfde resultaat te halen als de andere boer.'

Vijftien jaar geleden hadden beide boeren voldoende aan 10.000 korrels zaaigoed. De oogst was genoeg hetzelfde. Maar sindsdien is overal het land verschraald. Dat zorgt voor minder op-

brengrst per korrel, net zoals de lage rente pensioenen negatief beïnvloedt.

De eerste boer heeft aangegeven daarom 15.000 korrels te moeten zaaien. Hij wil immers nog steeds die schuur vol hebben. De klanten hebben vooraf de belofte gekregen dat ze een bepaalde oogst zullen krijgen. En deze boer mag volgens de regels ook meer zaaien.

De tweede boer mag nog steeds maximaal 10.000 korrels zaaien. Tegen die boer wordt gezegd: 'Jij mag niet meer korrels zaaien dan vijftien jaar geleden. Minder dus dan je buurman. Voor jouw productiewijze hebben we vijftien jaar geleden sommen gemaakt en op basis van de oog-

sten die toen gebruikelijk waren, is vastgesteld hoeveel zaadjes je maximaal mag planten. Daar wordt niets aan veranderd. En ik wil ook niet dat dit in de lopende discussies op tafel wordt gelegd. Je werkt al kostenefficiënt en met beleggingen zorg je voor extra opbrengst. Je kunt goed concurreren met je buurman.'

De boeren kijken elkaar verbijsterd aan. Dit is ongewenst. Het doel is om te zorgen voor voldoende brood op de plank, ongeacht of het systeem is om eerst de oogst toe te zeggen, of alleen het zaaigoed en het beheer ervan. In beide gevallen bereken je welke oogst je klanten nodig hebben en hoeveel daarvoor gezaaid moet worden.

Het is in het belang van de klanten om vergelijkbare mogelijkheden te krijgen om te zaaien. Zij moeten in de toekomst eten van de oogst, oftewel van het pensioen. Dat geldt zowel voor middelloonregelingen als voor beschikbare-premieregelingen.

De fiscale regels voor de premieinleg van beschikbare-premieregelingen zouden dus verruimd moeten worden.

Want ook hier geldt in feite het gezegde 'Wie zaait zal oogsten'.

COLUMN

Herma Geboers
Strategisch adviseur
Delta Lloyd